

8. Lavrent'ev, M. (2016). *Dizayn v prostranstve kul'tury. Ot art-ob'ekta do eklektiki* [Design in the space of culture. From the art object to the eclectic], Moscow, Al'pina Publisher. (in Russian).
9. Lukov, V. A. and Ostanyn, A. A. (2007). *Dizayn: tezariusnyy analiz: Nauch. Monografiya* [Design: Thesaurus analysis: scientific monograph], Moscow, Moscow State University. (in Russian).
10. Pigulevskiy, V. O. (2014). *Dizayn i kul'tura* [Design and Culture], Moscow, Gumanitarnyy tsentr. (in Russian).
11. Rozenson I.A. (2008) *Osnovy teorii dizayna: uchebnyk dlya vuzov* [Fundamentals of Design Theory: textbook for high schools], Saint Petersburg, Piter. (in Russian).
12. Fill, P. and Fill, S. (2014). *Istoriya dizayna* [History of design]. Moscow, Kolibri. (in Russian).

УДК: 747:39:008

Галина Сталінська

ЕТНОКУЛЬТУРНИЙ ВІНТАЖ. ЗАСТОСУВАННЯ АУТЕНТИЧНИХ ОБ'ЄКТІВ У ДИЗАЙНІ ВІНТАЖНОГО ІНТЕР'ЄРУ

У статті досліджено етнокультурний вінтаж як напрямок дизайн-організації предметно-просторового середовища, де основним завданням є створення або відтворення образів минулого. Виявлено, що важливу роль при цьому відіграє наповнення інтер'єру елементами, які створюють відповідний настрій часу і формують конотації з певною епохою, історичним періодом або країною. У роботі охарактеризовано прийом та способи застосування аутентичних об'єктів, який є основоположним у процесі формування вінтажного інтер'єру.

Ключові слова: вінтаж, дизайн інтер'єру, меблі, предметно-просторове середовище.

Галина Сталинская

ЭТНОКУЛЬТУРНЫЙ ВИНТАЖ. ПРИМЕНЕНИЕ АУТЕНТИЧНЫХ ОБЪЕКТОВ В ДИЗАЙНЕ ВИНТАЖНОГО ИНТЕРЬЕРА

В статье исследован этнокультурный винтаж как современное направление дизайн-организации предметно-пространственной среды, где основной задачей является создание или воспроизведение образов прошлого. Важную роль при этом играет наполнение интерьера элементами, которые создают соответствующее настроение времени и формируют коннотации с определенной эпохой, историческим периодом или страной. В работе охарактеризован приём и способы применения аутентичных объектов, которые являются основополагающими в процессе формирования винтажного интерьера.

Ключевые слова: винтаж, дизайн интерьера, мебель, предметно-пространственная среда.

Galyna Stalinska

THE ETHNOCULTURAL VINTAGE. THE APPLICATION OF AUTHENTIC OBJECTS IN THE VINTAGE INTERIOR DESIGN

The article analyzes the ethnocultural vintage as the direction of the design organization of the object-spatial environment. It was revealed that in recent years the stylistic direction of the "vintage" has gained world popularity and variation of implementation in interior design. In the aspect of the organization of the vintage object-spatial environment, the substantive role is played by

the substantive filling of the interior. A large number of implemented project proposals and the lack of theoretical understanding of the formation of the interior in the stylistic direction of the “vintage” result in the relevance of the work.

In the organization of the interior design in the stylistic direction of the “vintage”, the main task is to create or reproduce images of the past, to which modern designers of the interior turn frequently. The important role in this is played by the filling of the interior with furniture, textiles, lighting, household objects and decorative elements that create the appropriate mood of time and form connotations with a certain era, historical period or country. The subject matter of the interior plays a functional, ergonomic, aesthetic and cultural role.

The stylistic direction of the “vintage”, which came to the practice of design from other areas of human life, such as fashion, jewelry, etc., essentially involves the use of authentic things in a new context. However, the modern life, demand and expectations of consumers, as well as designer practices, have modified the approach to this stylistic direction, which, from the sphere of interaction with the originals, has become a diverse “game with vintage”. Work in this stylistic direction takes the form of a variety of transformations, styles, and interpretations that fit into the context and tools of postmodernism.

The method of the use of authentic objects is fundamental to the formation process of a vintage object-space environment. It is due to the degree of value and/or the level of preservation of authentic objects (artifacts). Techniques for the embodiment of this method are due to the designer’s tasks. They can be constructed in the same line as the deformation of the original, namely:

– the use of the object in its original form, without any noticeable technical, technological and creative distortion;

– the restoration of the authentic artifact, slight toning and change of color tint with preservation of its original texture and possible simulation of artificial aging.

Examples of the embodiment of this method are interiors, executed in the direction of ethnocultural vintage, where the organization of space has its own characteristics and is based on local traditions.

The formation of the ethnocultural vintage interior is based on stable associations that refer to history, traditions, culture, and even the natural and geographical context of a country. For example, in Ukraine, as well as neighboring post-Soviet countries, united by a common history, the “Stalin Empire” became a decisive factor in the recent past. An entirely different sounding of ethnocultural cargo is in Western Europe, where national history and traditions have impacted on the solution of the subject-spatial environment. Thus, the English version of the Victorian style, the French “Provence” and the Tuscan style embodying the image of the eponymous region of Italy have become the most popular and widespread.

The ethnocultural vintage operates with characteristic details, which fill the space, forming the image of a certain era of a country. The method of applying authentic elements is the most obvious solution when creating a vintage interior. However, this method somewhat restricts the designer’s choice of artistic techniques and tools that should be consistent with a particular historical epoch and the region.

Keywords: *vintage, interior design, furniture, object-spatial environment.*

В умовах сучасних тенденцій розвитку дизайну інтер’єру дедалі частіше трапляються поняття “вінтаж”. За останні роки даний стилістичний напрямок набув світової популярності й варіативності впровадження у дизайні інтер’єру. В аспекті організації вінтажного предметно-просторового середовища ключову роль відіграє предметне наповнення інтер’єру. Велика кількість реалізованих проектних пропозицій та відсутність теоретичного осмислення формування інтер’єру в стилістичному напрямку “вінтаж” обумовлюють актуальність даної статті.

Зазначена проблематика обумовлює необхідність вивчення різнопланової літератури, пов’язаної з фундаментальними питаннями архітектури, дизайну і художнього сприйняття в цілому, яка є базовою для первинного наукового аналізу та осмислення означеної проблематики. Серед загальнотеоретичної наукової літератури, яка лягла в основу дослідження

формування інтер'єру в стилістичному напрямку “вінтаж”, були розглянуті праці таких авторів, як Р. Арнхейм, С. Хан-Магомедов, О. Генісаретський, В. Беньямін, Т. Бистрова, Н. Барсукова, В. Даниленко, О. Бойчук та ін. У роботах даних авторів фундаментально проаналізовано історію і теорію дизайну, розглянуто візуальну культуру та досліджено художнє сприйняття у контексті епохи постмодернізму в цілому і дизайні середовища зокрема. Однак у теоретичних працях відомих іноземних та вітчизняних учених нема дослідження проблематики організації предметно-просторового середовища в стилістичному напрямку “вінтаж”, яке є багатограним явищем дизайну і детерміноване рядом соціокультурних чинників. Вакуум у дизайнерському дискурсі зумовив звернення до інших наукових дисциплін: мистецтвознавства, культурології, філософії, соціології, економіки, психології. Це дало змогу зрозуміти в широкому міждисциплінарному контексті соціокультурну проблематику вінтажу і спроектувати це розуміння на галузь інтер'єрного дизайну. Серед авторів, які розглядали суспільні процеси сучасності, різні прояви глобалізації, найважливішими для даного дослідження є роботи Р. Абдєєва, А. Байчорова, Ж. Бодріяра [1], Н. Грегсона, Г. Сімела, А. Уткіна, Л. Фонтейна, Т. Щепанського та ін.

У дослідженні Ж. Бодріяра розглянута можливість суміщення оригінальних і стилізованих елементів, використання аутентичних об'єктів та симулякрів при формуванні єдиного простору [1]. Дана тенденція відображає в цілому постмодерністську реальність сучасності й узгоджується з мовою стилістичного напрямку “вінтаж”. Вивчення великої кількості реалізованих об'єктів дало змогу стверджувати, що саме такий підхід є одним з основоположних у процесі формування вінтажного предметно-просторового середовища.

У загальному вигляді тематика вінтажного інтер'єру розглянута в публіцистичних книгах і статтях в електронній мережі Інтернет. Однак у даних ресурсах нема аналізу дизайну інтер'єру, не виявлено принципи і прийоми його організації. Науковими дослідженнями проблематики вінтажу, як однієї із сучасних тенденцій в області культури, стали займатися зарубіжні та вітчизняні мистецтвознавці й історики моди. Зокрема, Ю. Курамшина [8] визначила його предметний і типологічний репертуар, його тимчасову періодизацію. А в роботах В. Дюпре, Е. Козлової, А. Лінча, М. Томпсона, Е. Мейсона розглянуто значення вінтажу для сфери моди.

Важливим із аспектів комплексного дослідження проблематики створення вінтажного предметно-просторового середовища стали дослідження соціологів та істориків, які визначали роль “блошиних” ринків як предметної бази вінтажної культури. У статті О. Бреднікової та З. Кутаф'євої [2] викладено матеріал про походження речей, побутування їх на вторинному ринку і повернення у сферу сучасного людського використання. Л. Шпаковська вивчала цінності антикварних речей і старих предметів в суспільній свідомості і шляхи їх регенерації у сучасній культурі [10].

У зв'язку з тим, що в роботі досліджено предметне наповнення інтер'єру, однією з найважливіших груп теоретичних праць стали література про історію дизайну меблів і дослідження в галузі художньої обробки поверхонь об'єктів. До таких джерел належать книги Д. Кеса, Дж. Міллер [9], Г. Гацура [4], А. Грашина, Ф. Бейкера та ін.

Мета статті – дослідити основний прийом формування етнокультурного вінтажного інтер'єру через застосування аутентичних об'єктів.

В організації предметно-просторового середовища у стилістичному напрямку “вінтаж” основним завданням є створення або відтворення образів минулого, до чого так часто звертаються сучасні дизайнери інтер'єрів. Важливу роль при цьому відіграє наповнення інтер'єру меблями, текстилем, освітленням, побутовими предметами та декоративними елементами, які створюють відповідний настрій часу і формують конотації з певною епохою, історичним періодом або країною. Предметне наповнення інтер'єру грає функціональну, ергономічну, естетичну та культурологічну роль.

Стилістичний напрям “вінтаж”, який “прийшов” у практику дизайну з інших областей життєдіяльності людини, таких, як мода, ювелірне мистецтво і т. д., за своєю суттю допускає використання аутентичних речей у новому контексті. Але сучасне життя, попит і очікування споживачів, а також дизайнерська практика видозмінили підхід до даного стилістичного

напряму, який зі сфери взаємодії з оригіналами став перетворюватися на різноманітну “гру з вінтажем”. Робота в даному стилістичному напрямі відбувається у вигляді різноманітних трансформацій, стилізацій та інтерпретацій, які вписуються у контекст та інструментарій постмодернізму.

Застосування аутентичних об’єктів є основоположним прийомом у процесі формування вінтажного предметно-просторового середовища. Він обумовлений ступенем цінності та/або рівнем збереження аутентичних об’єктів (артефактів). Способи втілення даного прийому обумовлені завданнями дизайнера. Їх можна вибудувати в одну лінію по мірі деформації оригіналу, а саме:

- використання об’єкта в первісному вигляді, без будь-яких помітних техніко-технологічних і творчих спотворень;

- реставрація аутентичного артефакту, легке тонування і зміна колірною відтінку зі збереженням його первісної текстури і можливою імітацією штучного старіння.

Прикладами втілення даного прийому є інтер’єри, виконані в напрямку етнокультурного вінтажу, де організація простору має певні особливості та спирається на місцеві традиції.

Формування етнокультурної вінтажної інтер’єру базується на стійких асоціаціях, які відсилають до історії, традицій, культури і навіть природно-географічного контексту тієї чи іншої країни. Так, для України, а також для сусідніх пострадянських країн, об’єднаних спільною історією, визначальним чином недавнього минулого став “сталінський ампір”. В останні роки цей образ найуспішніше використовують дизайнери і декоратори для створення як приватних, так і громадських інтер’єрів. Формування предметно-просторового середовища в напрямку етнокультурних традицій втілюється завдяки доступності й доброму стану великої кількості аутентичних старовинних предметів меблів, побуту і декору. Цікавими прикладами втілення етнокультурного вінтажу на території України є проекти архітектора Дениса Беленка. В інтер’єрах його авторства – ресторанів “Компот” і “Дача” в м. Одеса, відтворена епоха квітучого південного міста середини ХХ століття з яскравим і самобутнім колоритом. Предметно-просторове середовище цих ресторанів відрізняється поєднанням реалістичності та грайливості, занурюючи відвідувачів у атмосферу останньої третини минулого століття. Відмінною рисою цих проектів є використання архітектурних просторів у їх первісному вигляді і функціональної приналежності: ресторан “Дача” розташований у старовинному особняку, який наприкінці ХІХ століття був дачею підприємця Н. Переца. Через сто років гостинний дух цього місця відродив відомий ресторатор С. Лібкін за допомогою “Бюро Беленко” [11] (рис. 1).

Культурним та історичним надбанням України, як і деяких інших сусідніх пострадянських країн, є архітектурна спадщина попередніх епох. У зв’язку з цим значний внесок в образ сучасних міст внесла радянська стилістика, найяскравішим втіленням якої став “сталінський ампір”. Цей стиль був створений для звеличення держави, яка бачила себе новою, соціалістичною імперією. Класичні архітектурні канони й античні ордери в поєднанні з величезними масштабами мали створити естетичний пафос нового пролетарського світу з палацами праці, культури та побуту.

Стилiстика сталiнського ампиру простежується в житлових інтер’єрах будинків, побудованих у 30–50-х роках минулого століття. Такому типу житла властиве певне планувальне рішення: 4–5 окремих кімнат, маленька кухня, високі стелі (3–4 метри), вікна на одну або дві сторони, хол і велика вітальня. Художньо-образна система сталінського ампіру створюється на основі поєднання архітектурних форм (високі стелі з криволінійними падуками, широкі вікна, еркери і масивні сходи), декоративних акцентів (ліпнина, широкі стельові карнизи та розетки під люстри) і функціональних елементів (меблі і штучне освітлення). У вказаній комбінації предметне наповнення інтер’єру відіграє одну з найважливіших ролей в процесі формування загальної образності інтер’єру. Єдність простору створюється завдяки загальному колірному рішенню стін, стелі та підлоги, що, були вирішені, як правило, у світлих тонах. Меблі, виготовлені з горіха або дуба та покриті морилкою, контрастують із огорожувальними поверхнями. До основних меблевих об’єктів даного напрямку в дизайні

інтер'єру належать: гірки, серванти, книжкові шафи та буфети з різьбленими “коронами” і скляними дверцятами, високий підлоговий годинник, великі круглі обідні столи, крісла, оббиті шкірою дивани та стільці, туалетні та журнальні столики на ніжках, прикрашених зооморфними різьбленими елементами [9].

Основою образу етнокультурного вінтажного інтер'єру в напрямку сталінського ампіру є відтворення величної епохи. Саме тому тут найдоречніше використання аутентичних об'єктів. Деякі з них застосовують у первісному вигляді, інші – піддають реставраційним роботам. Однак саме оригінальні зразки меблів, елементи штучного освітлення та декоративні форми періоду сталінського ампіру формують вінтажний інтер'єр, притаманний лише країнам пострадянського простору.

Зовсім інше звучання етнокультурний вінтаж має у країнах Західної Європи, де національна історія і традиції наклали відбиток на рішення предметно-просторового середовища. Так, найбільшого поширення і широкої популярності набули англійський вікторіанський стиль, французький “прованс” і тосканський стиль, що втілює образ однойменного регіону Італії.

Кожен із перерахованих напрямів етнокультурного вінтажу спрямований на створення певної художньо-образної системи.

Образ англійської респектабельності й стабільності втілюється у вікторіанському стилі. Розквіт економіки і розвиток промисловості в Англії у другій половині XIX ст. дав поштовх до стрімкого збагачення британської буржуазії. Вишуканий вікторіанський стиль в інтер'єрі, що сформувався у ці роки, став підкреслювати естетичний смак власників, стабільність і респектабельність у всіх сферах життя. Багато подорожуючи, англійці стикалися з різними екзотичними культурами Сходу, купували етнічні предмети мистецтва і побуту, якими прикрашали будинки. У результаті склалася загальна характеристика вікторіанського стилю, як прикладу еkleктики, котра побудована на поєднанні елементів східної екзотики (об'єкти індійської і китайської культур), готики й рококо. Так, загальноприйнятним стало використовувати готичний стиль в оформленні бібліотеки, а стиль рококо – у вирішенні інтер'єру будуара (дамської кімнати). Декорування, меблювання та оздоблення кімнат цінними породами дерева і дорогим текстилем демонструють соціальний статус власника будинку [9; 3].

Призначений спочатку для великих просторів і пропорцій, вікторіанський стиль має деякі архітектурні особливості: вертикальні витягнуті форми елементів будинку, які продовжилися в інтер'єрі (масивні прямокутні двері, членування дерев'яних настінних панелей) і застосування в інтер'єрі прямих та дугоподібних ліній (готичні й арочні вікна). Інтер'єр, виконаний у вікторіанському стилі, формує відчуття стабільності, затишку і комфорту. Одним зі знакових меблевих об'єктів даного напрямку є “крісла з вухами”. Дане крісло характерне високою спинкою і наявністю двох бокових елементів, які мають вигнуту форму та кріпляться з двох боків до спинки крісла.

Особливості кліматичних умов Англії сформували потребу не тільки в меблях, що сприяють додатковому комфорту, а й спричинили обов'язкову наявність такого елемента, як камін. Тому при формуванні вінтажного інтер'єру саме каміна, як символу вікторіанської епохи, відводиться роль композиційного центру предметно-просторового середовища.

Колірна палітра у рішенні вінтажних інтер'єрів, виконаних у вікторіанському стилі, базується на основі комбінації м'яких пастельних тонів, бежевого, золотистого, коричневого, зеленого, бордо, бузкового, рожевого кольорів. Однією з умов створення такого етнокультурного вінтажного інтер'єру є підбір меблевих об'єктів, колір яких служить опорною точкою для створення всієї інтер'єрної палітри приміщення. Як правило, меблі, котрі виготовляли з цінних порід дерева, мали або світло-коричневий колір або темний червоно-коричневий відтінок. Інші елементи декору підбирають від блідо-рожевих, лавандових, ніжних мигдальних тонів у разі світлого меблювання і до червоно-коричневих кольорів для меблів з червоного дерева або дуба [3]. Дизайн-прийоми нюансного поєднання тональної і колірної гам спрямовані на створення цілісності етнокультурного вінтажного предметно-просторового середовища (рис. 2).

Створення вінтажного інтер'єру на основі нюансного поєднання кольорово-тональних відносин наявне не лише у вікторіанському стилі, а й у “французькому провансі”, який став відображенням способу життя та філософії мешканців Півдня Франції. Однією з основних рис цього стилю є натуральність, що втілюється у використанні природних матеріалів для обробки і декорування житла: дерево, камінь, метал, натуральні тканини – основні складові образу французького будинку. Головна особливість цього напрямку етнокультурного вінтажу – наявність в інтер'єрі старовинних меблів, елементів штучного освітлення та декоративних предметів, що є втіленням багаторічних традицій мешканців будинку. Старовинні або штучно зістарені інкрустовані флористичними візерунками буфети, серванти, книжкові шафи і низькі комоди створюють неповторну атмосферу з багатою історією. Разом із тим, велика кількість деталей створює особливий затишок в інтер'єрах, виконаних у стилі прованс [6] (рис. 3).

Основною ідеєю даного напрямку етнокультурного вінтажу є поєднання кількох взаємопов'язаних компонентів: затишку, природності та історичності. Означені елементи формують враження чарівної простоти, витонченого поєднання романтики з вишуканістю, де відчувається старовина. У дизайні житлових інтер'єрів, виконаних у стилістиці французького провансу, створюється атмосфера затишного й охайного будинку, де на чільне місце завжди виходять традиції та сімейні цінності.

Головну роль у встановленні зв'язку етнокультурного вінтажного інтер'єру з певним історичним періодом відводять аутентичним об'єктам, використання яких формує цінність і значимість предметно-просторового середовища. Наочно це можна простежити на прикладі тосканського стилю, який бере свій початок з етрусської цивілізації, потім вбирає у себе риси епохи Ренесансу. Подальший розвиток стилістичного напрямку відбувався під впливом архітектурних традицій Франції та Іспанії, що межують із Тосканою, та через стійкі місцеві традиції [7]. Впізнаваність та неповторність цього стилістичного напрямку надають поєднання природи і старовинних архітектурних традицій. Основними елементами формування тосканського інтер'єру є потерта штукатурка, гіпсова ліпнина, темні дерев'яні балки, що контрастно поєднуються з білою стелею, теракотовою плиткою на підлозі в поєднанні з натуральним каменем (травертин, мармур, граніт, вапняк) та мозаїкою. Тут завжди є кілька старовинних, потертих від часу предметів. Меблі простої форми, без декоративних прикрас і химерності, виготовлені з місцевих порід дерев – каштана, білої акації, клена і кипариса. Тосканські меблі широко відомі простою формою і пасторальними мотивами в декоруванні поверхонь об'єктів. Обов'язкові елементи в інтер'єрі – це бронзові скоби, цвяхи, дерев'яні клини у меблях (рис. 4).

Усе викладене дає підстави стверджувати, що етнокультурний вінтаж оперує характерними деталями, які, наповнюючи простір, формують образ певної епохи тієї чи іншої країни. Саме прийом застосування аутентичних елементів є найочевиднішим рішенням при створенні вінтажного інтер'єру. Разом із тим, він дещо обмежує дизайнера у виборі художніх прийомів і засобів, які мають бути співзвучні тій чи іншій історичній епосі та регіону.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бодрийяр Ж. Общество потребления. Его мифы и структуры / Ж. Бодрийяр ; [пер. с фр., послесл. и прим. Е. А. Самарской]. – М. : Республика, Культурная Революция, 2006. – 296 с.
2. Бредникова О., Кутафьева З. Старая вещь как персонаж блошиного рынка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bloxa.ru/encyclopedia/science/text1/>. (дата звернення: 15. 05. 2018).
3. Викторианский стиль [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://homy.com.ua/article/viktorianskij-stil> (дата звернення: 10. 06. 2018).
4. Гацура Г. Мебельные стили / Г. Гацура. – М. : Московский музей мебели, 2005. – 174 с.
5. Егорова Н. Стиль в интерьере: Винтаж / Н. Егорова. – К. : ООО “Издательский дом Украинский Медиа Холдинг”, 2010. – 64 с.
6. Интерьер в стиле прованс [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://homester.com.ua/design/apartments/styles/interyer-v-stile-provans/> (дата звернення: 11. 06. 2018).

7. Итальянская солнечность – принципы тосканского стиля в интерьере [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://decorstars.ru/stili/etnicheskie/italyanskaya-solnechnost-principiy-toskansko-stilya-v-interere.html> (дата звернення: 19. 05. 2018).
8. Курамшина Ю. В. “Вперед, в прошлое!”: Мода на винтаж в современной культуре / Ю. В. Курамшина // Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия “Философия. Культурология. Политология. Социология”. Том 27 (66), 2014. – № 1. – С. 119–124.
9. Миллер Дж. Мебель. Все стили от древности до современности / Джудит Миллер. – Москва : АСТ. Астрель, 2006 – 560 с.
10. Шпаковская Л. Л. Общественная ценность антиквариата [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://jour.isras.ru/index.php/socjour/article/viewFile/629/582> (дата звернення: 20. 04. 2018).
11. Belenko [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.belenko.design> (дата звернення: 12. 06. 2018).

REFERENCES

1. Bodriyyar, Zh. (2006). *Obschestvo potrebleniya. Ego mify i strukturyi* [Consuming Society. His myths and structures], Moscow, Respublika, Kulturnaya revolyutsiya. (in Russian).
2. Brednykova, O., Kutafeva, Z. *Staraya veshch kak personazh bloshynoho rynka* [The old thing as a flea market character]. Available at: <http://bloxa.ru/encyclopedia/science/text1/>. (access May 15, 2018).
3. Vyktoryanskiy styl [The Victorian style], available at: <http://homy.com.ua/article/viktorskiy-stil> (access June 10, 2018).
4. Gatsura, G. (2005). *Mebelnye stili* [Furniture styles], Moscow, Moskovskiy muzey mebeli. (in Russian).
5. Egorova, N. (2010). *Stil v interere: Vintazh* [Style in the interior: Vintage], Kyiv, Izdatelskiy dom Ukrainskiy Media Holding. (in Russian).
6. *Interer v stile provans* [The interior in the style of Provence], available at: <http://homester.com.ua/design/apartments/styles/interer-v-stile-provans/> (access June 11, 2018).
7. *Italyanskaya solnechnost – printsipy toskanskogo stilya v interere* [Italian sunshine – the principles of Tuscan style in the interior], available at: <http://decorstars.ru/stili/etnicheskie/italyanskaya-solnechnost-principiy-toskansko-stilya-v-interere.html> (access May 19, 2018).
8. Kuramshina, Yu. (2014). “Forward, to the past!”: Fashion for vintage in modern culture, *Uchenye zapiski Tavricheskogo natsionalnogo universiteta imeni V. I. Vernadskogo. Seriya “Filosofiya. Kulturologiya. Politologiya. Sotsiologiya”* [Scientific notes of the V. I. Vernadsky Taurida National University “Philosophy, Culturology, Political Science, Sociology”], Vol. 27 (66), pp. 119–124. (in Russian).
9. Miller, Dzh. (2006). *Mebel. Vse stili ot drevnosti do sovremennosti* [Furniture. All styles from antiquity to modern times], Moscow, AST. Astrel. (in Russian).
10. Shpakovskaya, L. L. *Obschestvennaya tsennost antikvariata* [The public value of antiques], available at: <http://jour.isras.ru/index.php/socjour/article/viewFile/629/582> (access April 20, 2018).
11. Belenko, available at: <https://www.belenko.design> (access June 12, 2018).

Рис.1. Етнокультурний вінтаж. Сталінський ампір

Рис.2. Етнокультурний вінтаж. Вікторіанський стиль

Рис.3. Етнокультурний вінтаж. Французький прованс

Рис.4. Етнокультурний вінтаж. Тосканський стиль

УДК: 75.03 (510): 75.041.5 – 055.2

Євген Котляр
Ген Чжижун

ДЖУЗЕППЕ КАСТИЛЬОНЕ ТА ФОРМУВАННЯ НОВОГО КАНОНУ ЖІНОЧОГО ПОРТРЕТУ У КИТАЙСЬКОМУ ЖИВОПИСІ XVIII СТОЛІТТЯ

У статті досліджено вплив італійського художника-єзуїта Джузеппе Кастильоне (1688–1766) на розвиток жіночого портрета в китайському живописі за часів династії Цин. Розглянуто його досягнення у засвоєнні китайських традицій та поєднанні з європейською школою живопису, створення на цій основі зразків парадного і камерного портретів. Охарактеризовано новації у техніці, стилістиці та жіночих типоброзах, які митець приніс із європейського досвіду й затвердив у китайському живописі.

Ключові слова: Джузеппе Кастильоне, китайський живопис, жіночий портрет, іконографія, типобрози.

Евгений Котляр
Ген Чжижун

ДЖУЗЕППЕ КАСТИЛЬОНЕ И ФОРМИРОВАНИЕ НОВОГО КАНОНА ЖЕНСКОГО ПОРТРЕТА В КИТАЙСЬКОЙ ЖИВОПИСИ XVIII ВЕКА

В статье исследовано влияние итальянского художника-иезуита Джузеппе Кастильоне (1688–1766) на развитие женского портрета в китайской живописи во времена династии Цин. Рассмотрены его достижения в усвоении китайских традиций и их сочетании с европейской школой живописи, создание на этой основе образцов парадного и камерного портретов. Охарактеризованы новации в технике, стилистике и женских типоброзах, которые художник принёс из европейского опыта и утвердил в китайской живописи.

Ключевые слова: Джузеппе Кастильоне, китайская живопись, женский портрет, иконография, типобрози.